

26. Mar. 1843

FACTS

Date:

26. Mar. 1843

Page number:

Dagbog A, side 144

TRANSCRIPTION

26 Martz

"Vi leve i en Gjæringsperiode!" saaledes begynder hver Afhandling i vore Blade – det er de første Ord i den unge Hegelianers Mund, naar vi give os i Samtale med ham. Mænd som Thorwaldsen,¹ Overbeck,² Grundtvig og Oehlenschläger ere Slæbesko paa Tidens store Vogn, Hemkjæder, der have deres Berettigelse, fordi de standse Tidens Udvikling, der ellers vilde gaae altfor rask. Saaledes hører man bestandig tales, og, det store "Enten – eller" ligger da ogsaa for mig. Enten sætte Stridshuen paa, tage Sværd i Haand og bekriige det Bestaaende – eller slutte sig til de store Mænd, for hvem jeg dog ærbødig kan bøie mig, hvad jeg ikke kan for Tidens Helte. Ja, naar jeg følger min Lyst, da er Valget let: hvor gjerne vil jeg ikke leve mig ind i den gamle, herlige Kunst – tænke tilbage paa de Tider, Historien og Poesien skildrer os som mere caracteerfulde end vor; men Fordømmelsen af den "Skuen tilbage" er saa almindelig og kommer tit fra saa kraftige Læber, at det ikke kan Andet end vække Tvivl hos mig. Dog endnu gjennemtrænges jeg af Ærefrygt ved Synet af Overbecks Compositioner, glæder mig inderlig ved at see paa Thorwaldsens, ved at læse Oehlenschläger og høre Grundtvig – endnu er jeg den gamle og der maa mere vægtige Ord, end dem, der hidtil kom mig for Øre, til at faae mig rokket. Sivet bøier sig vel, men det reiser sig atter, naar Vindpustet er ovre.

–

¹ Bertel Thorwaldsen (1770-1844).

² Johann Friedrich Overbeck (1789-1869), tyske maler.

144. 26. Marts

"Vi leve i en Gævningsperiode!" saaledes begynder hans Ufkaend-
ling i sine Blade - det er de første Ord i den unge Høje-
liansens Mund, naar vi gives os i Samtale med ham.
Mænd som Thorwaldsen, Overbeck, Grundtvig og Cehlen
sømløse ere Slæbtes fra Tidens store Vagn, klemme
der, der have deres Berettigelse, fordi de standse Tidens
Udvikling, der ellers vilde gaae altfor raskt. Saaledes
hører man bestandig tales, og det store "Enten-eller" ligger
der agtet for mig. Enten sætte Stridskænen paa, tage
Tidens, blandt og i den store Destruendo - eller slutte
sig til de store Mænd, for hvem jeg dog erholdt kan
høre mig, hvad jeg ikke kan for Tidens Klette. Ja,
naar jeg følger min Lyd, der er Valget let: hvor gjerne
vil jeg ikke leve mig ind i den gamle, herlige Kunst-
tanke tilbage fra de Tider, Historien og Paesien
skildrer os som mere caractenfulde end vor; men
Fordømmelsen af den, "Kunsten tilbage" er saa almindelig
lig og kommer tit fra saa kraftige Læber, at det
ikke kan andet end vække Trul hos mig. Jeg
endnu gjennemtrænges jeg af Arefrygt ved Lynd af
Overbecks Compositioner, glæder mig inderlig ved at see
paa Thorwaldsens, ved at læse Cehlensthalers og hans
Grundtvig - endnu er jeg den gamle og der maa
mere vægtes Ord, end den, der bidte hem mig for
Jeg, til at faae mig roket. I alt hører sig vel,
men det ærser sig ofte, naar Vindpustet er aene. —